

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418200703
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4418200703.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: T. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., P. XX, zast. Mgr. Stanislava Tichá, advokátka, so sídlom Zakvášov 1519/55, Považská Bystrica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.631,15 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 5. septembra 2018 č. k. 13Csp/15/2018-129 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 18. decembra 2019 č. k. 13Csp/15/2018-232 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom, v spojení s dopĺňacím rozsudkom, súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.030,70 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 16. 06. 2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Súčasne opravil výrok rozsudku zo dňa 05. 09. 2018 č. k. 13Csp/15/2018-129 v časti záhlavia týkajúcej sa žalovaného tak, že správne má zniet: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752. O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5/8. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 137 CSP, § 52, § 53, § 54 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, 3, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že žalobca sa svojou žalobou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.631,15 eura s príslušenstvom ako vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo žalovanému vzniknúť tým, že žalovaný mu zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500016281 z 09. 10. 2012 poskytol úver vo výške 1.001,73 eura, na ktorý úver on žalovanému zaplatil celkovo sumu 2.632,98 eura, avšak úverovú zmluvu žalobca považoval za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to z dôvodu, že ako zmluva spotrebiteľská neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. a- l), s), z) a aa) uvedeného zákona a tiež preto, že je v nej nesprávne uvedená RPMN. Taktiež sa domáhal zaplatenia úroku z omeškania, pretože žalovaný je s plnením peňažného dlhu v omeškaní. Z úverovej zmluvy č. 8500016281 z 09. 10. 2012 súd zistil, že ju uzavrel žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník, pričom ňou bol poskytnutý revolvingový rámec úver s limitom 1.170 eura, ktorý sa dlžník zaviazal splácať 42 mesiacov sumou 62,69 eura (vrátane úrokov) a celkovo splatiť sumu 2.632,98 eura pri predpokladanej RPMN vo výške 70,02%, ročnej úrokovej sadzbe 70,02%, priemernej RPMN 45,60% a poskytnutej sume revolvingu vo výške 616,87 eura, pričom dlžník sa zaviazal uhradiť revolving a úroky v celkovej výške 1.504,56 eura, predpokladanej RPMN revolvingu vo výške 63,32% a ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 76,21%. Z karty klienta k úveru č. 8500016281 súd zistil, že z uvedeného úveru žalobca uhradil celkovo sumu 2.632,98 eura. Tiež súd zistil, že istinu poskytnutého úveru (t. j. sumu 1.001,83 eura) žalobca splatil dňa 24. 03. 2014. Následne žalobca do 24. 01. 2015 uhradil ďalších 600,45 eura, ďalšie sumy (celkovo až do výšky

2.632,98 eura) žalobca uhradil od 24. 02. 2015 do 24. 04. 2016. Z uvedeného vyplýva, že žalobca istinu úveru (považovaného za bezúročný a bez poplatkov) v sume 1.001,73 eura doplatil splátkou vo výške 62,69 eura dňa 24. 03. 2014. Ako otázku predbežnú súd skúmal platnosť úverovej zmluvy z pohľadu naplnenia zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, pretože je zrejmé, že úverová zmluva medzi stranami uzavretá je spotrebiteľskou zmluvou, ide totiž o zmluvu medzi dodávateľom a odberateľom. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500016281 z 09. 10. 2012, uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom, súd zistil, že uvedená zmluva neobsahuje všetky obligatórne zákonné náležitosti. Absentujú v nej niektoré podstatné náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Zb. (v znení platnom ku dňu jej uzavretia), a to konkrétne náležitosti uvedené pod písmenom f) a k) a tiež to, že RPMN v nej nie je uvedené správne. Pokiaľ ide o naplnenie ustanovení písmen f) a k) § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Zb., súd konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru (jediným údajom, ktorý z hľadiska časového udáva, je doba splácania v dĺžke 42 mesiacov, čo však dostatočným nie je, nakoľko jednak nie je zrejmé, kedy táto doba začína plynúť, a jednak, pokiaľ zákon jednoznačne vyžaduje uvedenie konečnej splatnosti úveru, je nevyhnutné, aby táto bola z časového hľadiska nepochybne zo zmluvy zistiteľná, čo sa ale nestalo). Taktiež pokiaľ ide o písm. k) uvedeného ustanovenia, súd zistil, že nebolo z pohľadu zákona naplnené, keď v zmluve nie je uvedené, kedy je splatná prvá splátka (uvedené je len, že splátok bude 42) a chýbajú tiež (a to absolútne) náležitosti uvedené v bode m) uvedeného ustanovenia. Uvedené údaje nie je možné jednoznačne identifikovať ani zo zmluvných dojednaní k zmluve o revolvingovom úvere. V úverovej zmluve je uvedené, že predpokladaná RPMN má predstavovať 70,02%, pričom podľa interaktívnej kalkulačky pre výpočet RPMN je táto pri daných podmienkach zmluvy v skutočnosti vo výške 91,07%. V prípade absencie niektorých údajov vymedzených v § 9 ods. 2 sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, rovnako tak tomu je i v prípade, že je v zmluve uvedená nesprávna výška RPMN, v dôsledku čoho sa spotrebiteľský úver podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná úverová zmluva, ktorá je nesporne zmluvou formulárovou, navyše neobsahuje všetky obligatórne zákonné náležitosti a z týchto dôvodov je podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. uvedený úver bezúročný a bez poplatkov. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že predmetná úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov a žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia rovnajúceho sa sume prevyšujúcej výšku poskytnutého úveru (1.170 eur) zo splátok, ktoré na základe uvedeného úveru žalovanému zaplatil (2.632,98 eura), t. j. sumy, ktorú žalobca žaloval touto žalobou. Vzhľadom k tomu, že nie je možné zistiť, kedy sa žalobca o tom, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil (subjektívna premlčacia lehota), súd prihliadol iba na § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka (objektívna premlčacia doba). Žalovaný vzniesol námietku premlčania, pokiaľ ide o plnenia vykonané žalobcom viac než 3 roky pred podaním žaloby na súd (t. j. pred 09. 02. 2015). Súd zistil, že žalobca svoju žalobu na súde podal dňa 09. 02. 2018. Taktiež je zrejmé, že vzhľadom k podaniu tejto žaloby na súde dňa 09. 02. 2018 pri námietke premlčania vznesenej žalovaným a objektívnej premlčacej lehote 3 roky, je nutné prihliadnuť na premlčanie všetkých splátok istiny vykonaných pred viac než 3 rokmi pred podaním žaloby na súde, t. j. pred 09. 02. 2015. Zároveň však platí, že týmito splátkami žalovaný splácal i istinu úveru, splatením ktorej sa žalovaný bezdôvodne neobohatil, obohatiť sa mohol, vzhľadom na bezúročnosť úveru iba tým, že žalobca splácal aj úroky. K splateniu istiny došlo dňa 24. 03. 2014. Preto len všetky ďalšie jednotlivé splátky žalobcom vykonané do 09. 02. 2015 sú premlčané, t. j. suma 600,45 eura. Pokiaľ žalobca nad rámec istiny uvedeného úveru uhradil sumu 2.632,98 eura, z ktorých je suma 600,45 eura premlčaná, súd žalobcovi priznal vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.030,70 eura. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal i zaplatenie úroku z omeškania, nakoľko je zrejmé, že žalovaný je s platením peňažného dlhu v omeškaní odo dňa nasledujúceho po splatení poslednej splátky, ktorým dňom najneskôr sa žalovaný do omeškania dostal. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi v konaní úspešnému v rozsahu 10/16 priznal nárok na náhradu trov konania v uvedenom rozsahu (t. j. 5/8). O výške jeho nároku na náhradu trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku, v jeho vyhovujúcom výroku, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, udávajúc, že otázka obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola až donedávna posudzovaná rôzne, pričom k zjednoteniu rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky podstatne prispelo konanie pred Súdnym dvorom Európskej únie vo veci C-42/15. Súdny dvor Európskej únie vo výroku 4 predmetného konania vyslovil pre toto konanie podstatnú vec: Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide

o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ide o pravidlo výkladu, ktoré treba rešpektovať a skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená) ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Termín konečnej splatnosti nepredstavuje v zmysle uvedeného takú náležitosť, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť rozsah záväzku spotrebiteľa, ani jeho rozhodnutie o vstupe do úverového vzťahu so žalovaným - termín konečnej splatnosti možno navyše bez problémov odvodiť od počtu splátok úveru, čo pre účely výkladu zákona postačuje. Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úniijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Súdny dvor EÚ v bode 58. rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň v rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Túto skutočnosť potvrdila aj zmena zákona č. 129/2010 Z. z. od 01. 05. 2018. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Žalovaný ďalej dôvodil, že tzv. rozčleňovanie splátky je výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z. z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. V prípade, ak sa členský štát v rámci vnútroštátnej úpravy implementácie odchytil od smernice, prichádza do úvahy nie priamy účinok smernice, ale nepriamy (tzv. súladný alebo eurokonformný). Jeho rešpektovanie je povinnosťou vnútroštátneho súdu. Podstata nepriameho účinku spočíva v tom, že súd členského štátu (resp. akýkoľvek jeho rozhodujúci orgán) má povinnosť vykladať vnútroštátne právo (a to nielen implementované, ale právny poriadok ako celok) v súlade so smernicou. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116 Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore. Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici. Záver, podľa ktorého uvádzanie „výšky, počtu a termínov splatnosti splátok“ neznamená ich rozčlenenie na časť istinu, časť úrok a časť iné poplatky prevzala napríklad aj Národná banka Slovenska, ktorá uplatňuje výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. K rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. 02. 2018. Otázka údajnej povinnosti veriteľov v oblasti uvádzania výšky, počtu a termínov splatnosti vo vzťahu ku každej položke mesačnej splátky už bola dostatočným spôsobom posúdená nielen v oblasti európskeho práva (v súvislosti s konaním pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15), ale tiež na úrovni vnútroštátneho exkurzu (v súvislosti s novelizáciou Zákona o spotrebiteľských úveroch a závermi Najvyššieho súdu SR v konaniach vedených pod spisovými značkami 3Cdo 146/2017, 4Cdo 211/2017 a 3Cdo 56/2018), pričom

NS SR opakovane poukázal na to, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nie je možné požadovať od veriteľov, aby uvádzali plánovaný rozpis amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach vo vzťahu k tej ktorej zložke mesačnej splátky. Tieto okolnosti súd prvej inštancie vo svojich záveroch absolútne nezohľadňuje, naopak, formalisticky a arbitrárne pristupuje k výkladu uvedeného ustanovenia. Súd prvej inštancie tiež poukazuje na prepočet RPMN podľa interaktívnej kalkulačky s poukazom na to, že jej výška bola v zmluve vypočítaná nesprávne. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že založil do súdneho spisu zákonný matematický vzorec výpočtu RPMN, preukazujúci správnosť určenia ročnej percentuálnej miery nákladov; s touto okolnosťou sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal a formalisticky pristúpil k posúdeniu uvedenej náležitosti v rozpore so zákonnou požiadavkou. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu zmenil a žalobu zamietol.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a dostatočne zdôvodnené a odvolanie žalovaného za neodôvodnené a účelové. Tvrdenie žalovaného, že termín konečnej splatnosti úveru predstavuje takú náležitosť, ktorá nemôže a nikdy nemohla byť dôvodom pre bezúročnosť úveru, považuje za nesprávne a v absolútnom rozpore s obligatónnymi náležitosťami § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalovaný nesprávne poukazuje na zmenu zákona č. 129/2010 Z. z. účinného od 01. 05. 2018, keď právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti, a nie do minulosti. Pokiaľ podstatné náležitosti zmluvy obsahovalo až neskôr doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru a toto nebolo podpísané aj dlžníkom, má za to, že sa nejednalo o dvojstranný právny úkon a nie je možné toto oznámenie považovať za súčasť uzavretej zmluvy. Nakoniec, aj sám žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že oznámenie veriteľa o schválení úveru má iba informatívny charakter a jeho cieľom je predovšetkým informovať spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov. Tiež uviedol, že Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C- 42/15 poskytol výlučne výklad Smernice 2008/48/ES, nevyjadroval sa k výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdom aplikované ustanovenia o spotrebiteľských úveroch sú odlišné od ustanovení Smernice č. 2008/48/ES, a nakoľko súd aplikoval vnútroštátny Zákon o spotrebiteľských úveroch, a nie smernicu, výklad dotknutých ustanovení smernice nemá vplyv na rozhodovaciu činnosť v spore. V predmetnom spore tak rozsudok Súdneho dvora EU č. C-42/15 nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom. V súvislosti s poukazom žalovaného na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 uviedol, že interpretačné prístupy a právne závery NS SR sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Tiež uviedol, že bezúročnosť úveru je opodstatnená aj z dôvodu, že úroková sadzba úveru (70,02%) podstatným spôsobom prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery, ktorá bola v tom čase 11,57% a toto podstatné prevýšenie úroku má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Rozhodnutie súdu prvej inštancie navrhol ako vecne správne potvrdiť.

4. Žalobca v doplnení vyjadrenia k odvolaniu uviedol, že vznesenú námietku premlčania žalovaným považuje za nedôvodnú, majúc za to, že objektívna premlčacia doba je v danom prípade 10-ročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného treba považovať za úmyselné, keď žalovaný opakovane používa nekalé obchodné praktiky a dlhodobo ignoruje zákonné povinnosti, pokiaľ ide o obligatórne náležitosti zmluvy a povinnosť zdržať sa používania neprijateľných zmluvných podmienok.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

7. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

8. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

9. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Právo strany na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jednoznačne takým procesným právom, ktoré mu je v civilnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyrovnávať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku; odôvodnenie musí byť súčasne preskúmateľné.

11. Z obsahu žaloby v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa ňou domáhal zaplata sumy 1.631,15 eura spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 16. 06. 2016 do zaplata, titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré v uvedenej výške získal žalovaný na jeho úkor. Dôvodil, že ako spotrebiteľ požiadaval žalovaného ako veriteľa a dodávateľa o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný mu predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500016281, ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobca ho dňa 09. 10. 2012 podpísal. Poskytnutá čiastka úveru predstavovala 1.170 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 62,69%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.632,98 eura, predpokladaná RPMN za úver 70,02%, ročná úroková sadzba úveru 70,02%, priemerná RPMN za úver 45,60%, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eura. Žalovaný následne schválil žalobcovi revolvingový úver a podpísal žiadosť/zmluvu, s nasledovnými podmienkami: poskytnutá čiastka 1.170 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 62,69%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.632,98 eura, RPMN za úver 67,60%, ročná úroková sadzba úveru 70,02%, priemerná RPMN za úver 45,60%, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eura, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 8,75%. Súčasťou žiadosti/zmluvy bola v bode 8. Dohoda o poskytnutí služby. Podľa žalobcu je zrejme, že vo vzťahu k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere má sporná úverová zmluva nasledovné nedostatky, a to: - v zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, absentuje výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, údaj o splatnosti jednotlivých splátok zahrňujúcich prvú a poslednú splátku, absentuje údaj o presnej výške úveru, keď žalovaný sa zaviazal, že poskytne žalobcovi úver vo výške 1.170 eur a v skutočnosti mu poskytol len sumu 1.001,83 eura (oproti úveru si žalovaný započítal poplatok za poskytnutie služby vo výške 168,17 eura). Tiež uviedol, že dohoda obsiahnutá v bode 8. žiadosti/zmluvy je neprijateľnou podmienkou, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané. Rovnako tak aj dohodu, súhlas so započítaním, obsiahnutú v bode 10. zmluvných dojednaní treba považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V žiadosti/zmluve je tiež nesúlad ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj v bode 5. žiadosti/zmluvy, ktorý je návrhom na uzavretie zmluvy nie je v súlade s údajom o výške RPMN uvedený v akceptácii návrhu v bode 6. Potom v spojení s § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka mal za to, že je potrebné ustanovenia zmluvy v časti RPMN považovať za neplatné. Žalobca tiež poukázal na nesprávny výpočet výšky RPMN tak v bode 5., ako i bode 6 žiadosti/zmluvy, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby úveru je vyššia ako výška RPMN, pričom RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov. Z toho je zrejme, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby. Taktiež poukázal na neprimeranú mieru odplaty za poskytnutie úveru, ktorá je 70,02% a podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nedostatky Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500016281 a aj absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, je úver poskytnutý žalobcovi na základe úverovej zmluvy bezúročný a bez poplatkov, na základe čoho sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia

predstavujúceho rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru 1.001,83 eura a sumou uhradenou žalobcom 2.632,89 eura, teda žiadal zaplatiť sumu 1.631,15 eura.

12. Napadnutým rozsudkom, v spojení s dopĺňacím rozsudkom, súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel čiastočne, a to čo do zaplataenia istiny 1.030,70 eura spolu s príslušenstvom, keď v zostávajúcom rozsahu žalobu zamietol. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v dôsledku podaného odvolania žalovaného predmetom prieskumu odvolacieho súdu v jeho vyhovujúcom výroku, spolu so súvisiacim výrokom o náhrade trov konania.

13. Preskúmajúc rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu, odvolací súd dospel k záveru, že toto rozhodnutie je zo strany súdu prvej inštancie nedostatočne odôvodnené a to tak, že je nepreskúmateľné a nie je ho možné podrobiť relevantnému odvolaciemu prieskumu, čo viedlo odvolací súd k postupu v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

14. Súd prvej inštancie založil dôvodnosť časti žaloby na konštatovaní, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentujú niektoré podstatné náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne náležitosti uvedené pod písmenom f/ a k/ a tiež to, že RPMN nie je uvedená správne. Vo vzťahu k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010, teda nenaplneniu tejto zákonnej náležitosti uviedol len to, že v zmluve nie je uvedené, kedy je splatná prvá splátka. Takéto odôvodnenie súdu prvej inštancie, smerujúce k vysloveniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, je možné označiť len za úplnú absenciu dôvodov vo vzťahu k zásadnej právnej otázke nastolenej v tomto konaní, čo predstavuje taký nedostatok, ktorý nie je dôvodné odstrániť v konaní odvolacom. V zmysle zákonnej úpravy ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. účinnej v dobe uzatvorenia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Pokiaľ súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že sporná zmluva neobsahuje túto obligatórnu náležitosť, odôvodnenie toho, ako k tomuto záveru dospel, z jeho rozhodnutia absolútne nevyplýva. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného, smerujúcej k naplneniu, resp. nenaplneniu tejto zákonnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy je pritom potrebné uviesť, že táto argumentácia žalovaného je dôvodná.

15. I keď je namieste predovšetkým uviesť, že rozhodovacia činnosť súdov v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. bola nejednotná, a to i s ohľadom na prijatie rozhodnutia Súdneho dvora ES sp. zn. C-42/15, odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR a na jeho rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/146/2017 a 3Cdo/56/2018 (ako i ďalšie rozhodnutia sp. zn. 4 Cdo 211/2017, 4Cdo 187/2017) a na to, že pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje výšku, počet a termín splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Nemožno tak od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je treba za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. V tomto ohľade je potrebné uviesť i to, že v tejto nastolenej právnej otázke je možné pojednávať o ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššej súdnej autority- Najvyššieho súdu SR, a napĺňajúc tak jeden zo základných pilierov, na ktorých je postavené civilné sporové konanie, vyjadrený v čl. 2 CSP (princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí), niet žiadneho opodstatneného dôvodu sa od tejto ustálenej rozhodovacej činnosti NS SR odkloniť.

16. Rovnako je namieste tiež konštatovať dôvodnosť podaného odvolania žalovaného aj vo vzťahu ku konštatovaniu súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľská zmluve absentuje náležitosť zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.

17. I v tomto ohľade je namieste uviesť, že rozhodovacia činnosť súdov SR je ohľadom výkladu tohto ustanovenia rozdielna, pričom NS SR sa vo svojich rozhodnutiach touto otázkou a výkladom, aký poskytoval žalovaný v odvolaní, ešte nezaoberal. Odvolací súd, posudzujúc dôvodnosť argumentácie žalovaného, vychádzal z toho, že účinkami smernice ako prameňa práva sa NS SR vo svojej rozhodovacej činnosti už zaoberal, a to už pri vyššie uvedenom výklade ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom táto argumentácia NS SR je aj pre výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) tohto zákona použiteľná.

18. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach NS SR uviedol, že smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť - rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110. Rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h) smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.“ Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., bolo transponovať smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (rozsudky NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, 3 Cdo 45/2018, 4 Cdo 65/2018, 2 Cdo 186/2018, 6 Cdo 113/2018 a sp. zn. 1Cdo 46/2019).

19. V rozhodnutiach NS SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 28. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 3 Cdo 126/2018 z 24. júla 2018, sp. zn. 6 Cdo 113/2018 z 30. júla 2019, sp. zn. 1Cdo 46/2019 z 30. októbra 2019 a sp. zn. 1Cdo 183/2019 z 25. februára 2020 dospel dovolací súd eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky).

20. Vychádzajúc z rovnakého výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., teda upravujúceho dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, dospel odvolací súd k záveru, že ak podľa článku 10 bodu 2 písm. c) smernice 2008/48/ES má zmluva o úvere obsahovať dĺžku trvania zmluvy o úvere, v zmysle eurokonformného výkladu tohto ustanovenia je potrebný taký výklad, podľa ktorého aj za účinnosti zák. č. 129/2010 Z. z. účinného do jeho novely účinnej od 01. 05. 2018, je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že nemožno od dodávateľov žiadať, aby v zmluve uvádzali tak dĺžku trvania zmluvy o úvere, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ale pre splnenie jej náležitostí postačuje uvedenie dĺžky trvania zmluvy o úvere a neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nespôsobuje jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť, ako to posúdil súd prvej inštancie. Uvedenie takéhoto údaj alebo iného nad rámec zákona môže len pomôcť spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku, ale nie je nutné vyžadované uviesť ho v zmluve.

21. Takýto výklad tohto ustanovenia potvrdzuje aj dôvodová správa k zák. č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa okrem iných aj Zákon o spotrebiteľských úveroch, účinný od 01. 05. 2018, v ktorej sa uvádza, že dôvodom na prijatie tohto zákona je legislatívno-technická úprava v nadväznosti na zabezpečenie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica 2008/48/ES“) aj v spojitosti s úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ods. 2. Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať, ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57. predmetného rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58. rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Ak by bolo predmetné ustanovenie ponechané v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií. Veriteľ môže do zmluvy uviesť aj ďalšiu informáciu, napr. odplatu pre daný spotrebiteľský úver.

22. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že v spornej spotrebiteľskej zmluve chýbajú náležitosti uvedené v bode m/ ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Toto konštatovanie súdu však opätovne zostalo bez akéhokoľvek odôvodnenia. Rovnako neodôvodneným je i záver súdu prvej inštancie o tom, že RPMN nie je uvedená správne a že v zmysle výpočtu podľa interaktívnej kalkulačky je táto pri daných podmienkach zmluvy vo výške 91,07%. To, ako k týmto záverom súd prvej inštancie dospel, v jeho rozhodnutí absentuje.

23. S ohľadom na vyššie uvedené, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je predovšetkým nedostatočne odôvodnené, pričom vo vzťahu k naplneniu zákonných náležitostí zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z. z. odvolací súd vyslovil odlišné právne závery (ktorými je súd prvej inštancie viazaný) ako vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru naznačil súd prvej inštancie, postup odvolacieho súdu v rámci prejednávania podaného odvolania nutne viedol k zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie (v jeho napadnutom a súvisiacom výroku) v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a k vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom konaní súd prvej inštancie opätovne vec prejedná, dôsledne sa zaoberajúc samotnou žalobou z hľadiska prezentovaných dôvodov jej opodstatnenosti, vo veci opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby zodpovedalo zákonnej požiadavke stanovenej v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

24. Záverom odvolací súd podotýka, že napriek tomu, že dôvody podaného odvolania žalovaného nesmerovali k namietaniu nesprávnosti priznaného príslušenstva pohľadávky, pozornosti odvolacieho súdu neunikla skutočnosť, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania, počnúc od 16. 06. 2015, a to napriek tomu, že žalobca si tento nárok uplatnil od 16. 06. 2016, a tak súd prvej inštancie rozhodol nad rámec uplatneného nároku, bez toho, že by aj v tomto rozsahu priznaného príslušenstva jeho rozhodnutie obsahovalo akékoľvek odôvodnenie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).